



گره خورده با عاشورا

دختران دهه هشتادی

از پیوند خود با دختران عاشورایی می‌گویند



محبیا جعفری | در حالی که تاریخ از شجاعت دختران عاشورا در درک حضور مستقیم امام حسین (ع) و همراهی با امام سجاد (ع) در اوج اسارت سخن می‌گوید، نسل امروز برای الگو برداری با تجربه ای متفاوت روبه‌روست. در این گفت‌وگوی صمیمانه میان دختران دهه هشتادی، تفاوت‌ها و شباهت‌های این دو عصر بررسی شد؛ از تجربه حضور فیزیکی و محسوس ائمه (ع) در کربلا تا تجربه حضور در غیاب، در عصر انتظار. محور اصلی این نشست، بازتعریف مفهوم ارادت در نسل حاضر بود، جایی که برداشتن قدم در غیاب امام زمان (عج) نه تنها یک ضرورت است، بلکه به عنوان یک ویژگی متمایز و نشانه شجاعت خاص دختران دهه هشتادی مطرح می‌شود. در این دورهمی، تلاش کرده ایم به پاسخ این پرسش برسیم که چگونه می‌توان در غیبت ظاهری امام، با قدم‌هایی استوار، پیوند معنوی با مسیر عاشورا را بازسازی کرد؟



فاطمه عبداللهی
۳۳ ساله دبیر مدیریت خانواده

ریحانه زحمتکش
۱۷ ساله پایه یازدهم گرافیک

رضوان سعیدی
۱۴ ساله پایه هشتم

زهرا اسبزیان
۲۳ ساله کارشناس علوم تربیتی

حوریه بهرامی‌نیا
۱۶ ساله پایه یازدهم انسانی

الگوی که داریم

حرف از الگوسازی شروع می‌شود؛ از اینکه از حضرات عاشورا کدام یک از زنان و دختران در ذهن شما درخشیده‌اند؟

فاطمه عبداللهی زاده: زمانی که واژه عاشورا را می‌شنوم، اولین دختری که نامش به ذهنم می‌آید، حضرت رقیه (س) است. چون این دختر فقط سه سال داشت که این همه سختی را تجربه کرد و شنیده‌ام این کودک سه ساله بسیار حاجت می‌دهد. البته این هم برای من جالب است که ایشان با وجود اینکه فقط سه سال داشتند، بسیار خوب صحبت می‌کردند. در واقع فهم و درک ایشان بیشتر از یک کودک سه ساله بوده است.

زهرا اسبزیان: به نظر من یکی از شخصیت‌هایی که در روز عاشورا حضور تأثیرگذار داشتند و همیشه نظر من را به خود جلب کرده‌اند، حضرت زینب (س) هستند. ایشان در باره واقعه عاشورا گفتند: هیچ چیز جز زیبایی ندیدم. برای من به عنوان یک دختر شیعه، این جمله قدرت آفرین است. حضرت زینب (س) در روز عاشورا با رفتار و شخصیت خود ثابت کردند همه چیز در توان فیزیکی و زور بازوی مردانه خلاصه نمی‌شود. ایشان در روز عاشورا همه سختی‌ها و فشارها را درون خود هضم کردند تا به رشد در عالم وجود برسند.

همراهی؛ انتخابی آگاهانه

هر کدام نظری دارند؛ از حضورهای زنانه و دخترانه در عاشورا. سؤال این است که آن‌ها با پای عشق و ارادت رفتند یا اجبار؟

رضوان سعیدی: به نظر من حضور دختران در کنار والدین خود در کاروان عاشورا بیشتر به دلیل عشق و محبتی بود که به خانواده خود داشتند. اصلاً بردن به اجبار این دختران بی‌معناست. زیرا با عشق، خانواده خود را همراهی کردند و آگاهانه تصمیم گرفتند که خانواده‌شان را همراهی کنند.

حوریه بهرامی: به نظر من این دختران، دخترانی همراه بودند که در نهایت تصمیم گرفتند در این سفر طولانی همراه با امام (ع) باشند. قطعاً انتخاب خودشان بوده است و بهترین انتخاب را هم کرده‌اند که توانسته‌اند در تاریخ اثرگذار باشند.

زهرا اسبزیان: در غرب و شرق به اثبات رسیده است هنگامی که شما در یک بستر و محیط رشد می‌کنید و تربیت می‌شوید، آن محیط بر شما بسیار تأثیرگذار است. اهل بیت (ع) هم از سرچشمه آب نوشیدند و بی‌شک جوی آب را انتخاب نمی‌کنند. این دختران در یک بستر اسلامی قوی در خانواده رشد کردند و چیزهای کوچک قطعاً به چشم آن‌ها نمی‌آید. حضرت زینب (س) سختی آن روز را زیبایی می‌بینند و قوی بودن در آن را بخشی از خلقت خود می‌دانند. به نظر من، در نهایت حضور این دختران به دلیل وجود عشق و علاقه بوده است.